ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudce Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudce JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **A. G. K.,** zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem v Praze, Vinohradská 1233/22, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem v Praze, Křižíkova 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2016, č. j. 1 A 3/2016 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2015, č. j. KRPA-348151-39/ČJ-2015-000022, jímž bylo podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalované (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím žalované ze dne 27. 8. 2015, č. j. KRPA-348151-13/ČJ-2015-000022, o 90 dnů.

I. Podstatný obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že je přesvědčen o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel předesílá, že ve správním řízení

byl zásadním způsobem porušen především § 3 správního řádu, když správní orgán nezjistil stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. S ohledem na skutečnost, že dané řízení je vedeno z úřední povinnosti, koresponduje s porušením tohoto ustanovení zcela bezprostředně zároveň porušení § 50 odst. 3 správního řádu, když správní orgán byl bez jakýchkoliv návrhů povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch stěžovatele. Správní orgán však nedostál ani této své povinnosti, což má samozřejmě přesah do následného rozhodnutí ve věci, čímž byly porušeny i další zásady správního řízení, především pak zásady obsažené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože jak je evidentní z napadených, správních rozhodnutí, správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a už vůbec nešetřily oprávněné zájmy účastníka řízení, které byly, jak výše uvedeno, povinny zjistit s o to větší zodpovědností s ohledem na skutečnost, že se jedná o řízení vedené z moci úřední, v němž má být účastníku řízení uložena povinnost. Správní soud pak potvrdil rozhodnutí správního orgánu, které je bezprecedentně zatíženo takto zásadními vadami, aniž by vyvodil z takového postupu správního orgánu jakékoliv závěry, zejména zde tedy konstatování nezákonnosti vydaného rozhodnutí a následný postup směřující ke zrušení rozhodnutí žalované.

Stěžovatel předně namítá, že soud se ve svém rozhodnutí řádně nevypřádal se všemi žalobními námitkami, které byly stěžovatelem vzneseny v podané žalobě, respektive stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým bylo toto vypořádání provedeno. Tuto námitku je nezbytné vztáhnout zejména k otázce, zda bylo v případě stěžovatele nezbytné zajištění, či by bylo dostačující uložení jiného bez ohledu na možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Jak bylo opakovaně uváděno, zajištění představuje skutečně až ten poslední institut, kterého by mělo být vůči cizinci užito a mělo by být také náležitě odůvodněno skutkovými okolnostmi. V daném případě v podstatě nejsou žádné okolnosti, které by odůvodňovaly užití tohoto institutu proti stěžovateli. Není takovou skutečností a ani nemůže být fakt, že se stěžovatel nacházel na území ČR bez platného povolení k pobytu nebo víza respektive pasu. Důvodem musí být odůvodněná obava, že by stěžovatel mařil výkon správního vyhoštění. Žádná taková obava není ani být nemůže. Stěžovatel neměl namířeno do ČR, netušil, že mu vůbec může správní vyhoštění hrozit a toto určitě nehodlá mařit. Naopak, chce území ČR co nejdříve opustit, což však nemůže, neboť je zajišťován. Byl do Evropy nalákán falešnými sliby o tom, že uprchlíci před válkou vyhoštěni nebudou.

Stěžovatel dále v podané žalobě namítal, že správní orgán v podstatě nijak nehodnotil možnost užití jiných, zvláštních opatření, přičemž toliko z konstatování, že stěžovatel vstoupil na území ČR nelegálně, okamžitě dovozoval neúčinnost mírnějších opatření. Stěžovateli přitom nebylo ani umožněno se blíže vyjádřit k jeho ochotě případně se podrobit omezujícím opatřením – viz protokol o vyjádření účastníka, kde správní orgán nijak nezjišťoval, zda by byl stěžovatel případně ochoten se zmíněným opatřením podrobit. Nebyla dostatečně posouzena možnost uložení omezujících opatření mírnějších. Je nutno odmítnout závěry o tom, že z předchozího jednání stěžovatele je zjevné, že ČR neopustí a bude mařit své vyhoštění. Nikdy na území ČR v této situaci nebyl. Stěžovatel se snaží pouze dosáhnout náležitého posouzení své životní situace, kdy umístění do zařízení pro zajištění cizinců považuje za nadbytečné a nepřiměřené opatření, je přesvědčen, že by postačovalo uložení opatření mírnějšího, respektive postačí propuštění stěžovatele, který

území neprodleně opustí, pokud mu to bude umožněno. Postup soudu, který potvrdil rozhodnutí takové kroky znemožňující, je zjevně protiprávní.

Stěžovatel dále vytýká správnímu soudu, že se nevypořádal s uplatněnými námitkami v plném rozsahu, kdy zejména soud výslovně odmítl zabývat se námitkami, které směřují proti rozhodnutí o jeho zajištění. Stěžovatel nevidí jediný důvod, proč by měly být tyto námitky opomenuty. Samozřejmě se v tomto případě jedná o rozhodnutí o prodloužení zajištění, avšak podmínky, zejména ty zákonné pro prodloužení zajištění cizince jsou totožné v případě prodloužení zajištění, stejně při vzetí do zajištění. Sám správní orgán argumentuje prakticky totožně, pokud jde o důvody pro zajištění cizince a pro prodloužení tohoto zajištění. Stěžovatel pak v podané žalobě logicky argumentoval proti důvodům správního orgánu, které jej uvrhly do zajištění, respektive prodloužily jeho zajištění, tedy se musel i vypořádat s argumentací správního orgánu, která se v podstatě vztahovala k zajištění jako takovému. Stejně tak stěžovatel nechápe, že není správním soudem řešen jeho zcela legitimní poukaz na fakt, že byl do země pozván přímo německou kancléřkou. Je všeobecně známým faktem, že sama kancléřka veřejně vyhlásila, že její země přijme a nevyhostí žádného uprchlíka před válkou a Islámským státem. Takovým uprchlíkem je i stěžovatel. Přišel, protože mu bylo toto sděleno.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je rovněž přípustná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti:

Z úředního záznamu policie ze dne 27. 8. 2015 je patrné, že stěžovatel byl zajištěn jako cizinec bez příslušného dokladu; rozhodnutím policie ze dne 12. 8. 2015, č. j. KRPA-348151-15/ČJ-2015-000022, které nabylo právní moci dne 2. 9. 2015, bylo stěžovateli uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění v délce 1 rok, současně mu podle § 118 odst. 3 cit. zákona byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dní; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu se na stěžovatele nevztahují důvody znemožňující vycestování.

Ve správním spisu je dále založena žádost policie ze dne 27. 8. 2015 o zjištění totožnosti cizince, a dále úřední záznamy, v nichž policie uvádí, že nevyplynuly žádné nové skutečnosti, které by vedly k ukončení zajištění cizince, kdy nebyla ověřena

totožnost a nebyl vydán náhradní cestovní doklad (ze dne 30. 10. 2015, 18. 11. 2015), dále je ve správním spise založen úřední záznam ze dne 19. 11. 2015, kde se konstatuje, že dne 6. 10. 2015 proběhl konzulární pohovor za účelem ověření totožnosti, po jeho ukončení přítomný konzul Irácké republiky přislíbil zaslat materiály na ověření totožnosti do Iráku, což vyžádá delší čas.

Rozhodnutím žalované ze dne 23. 11. 2015, č. j. KRPA-348151-39/ČJ-2015-000022, bylo podle. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodlouženo zajištění o dobu 90 dnů. V odůvodnění je mj. uveden popis proběhlého správního řízení (tedy dne 27. 8. 2015 zajištění cizince, dne 27. 8. 2015 zahájení řízení o správním vyhoštění, téhož dne podání vysvětlení žalobce policii, dne 27. 8. 2015 vydání rozhodnutí o správním vyhoštění). Žalovaná uvedla, že je povinna předcházet trestné činnosti a činnosti, která není v souladu se zákonem; z jednání stěžovatele přitom dovodil, že existuje důvodné nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (stěžovaztel při pobytové kontrole policii nepředložil žádný cestovní doklad ani platné vízum, bylo zjištěno, že na území členských států Evropské unie vstoupil nelegálně, sám uvedl, že mu cestovní doklad spadl do moře při cestě do Řecka; tuto situaci nijak neřešil a neopatřil si žádné platné vízum k pobytu na území a dál pokračoval v cestě). Dále žalovaná v odůvodnění uvedla, že v zájmu ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti osob a majetku, shledala, že rozhodnutí o prodloužení doby trvání je odpovídajícím opatřením směřující nejen k zamezení maření výkonu rozhodnutí správního vyhoštění, ale také jediná forma, která dostatečným způsobem naplní cíl tohoto rozhodnutí, a to ukončit pobyt na území členských států Evropské unie. Žalovana na základě těchto úvah dospěla k závěru, že stěžovatel si je vědom svého nelegálního počínání. Žalovana též dospěla k závěru, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu je nedostačující (z důvodu nelegálního cestování po území členských států Evropské unie). Toto jednání podle názoru žalované podporuje závěr, že se stěžovatel nepodrobí rozhodnutí orgánu státní moci, přičemž existuje důvodná obava, že se bude na území České republiky i Evropské unie skrývat, a tím i mařit a ztěžovat probíhající řízení o správním vyhoštění, což se dá usoudit i z charakteru ilegální cesty po Evropě a z výpovědi, že má namířeno do Německa. Dle žalované nemohlo být aplikováno ani jedno mírnější opatření (tedy povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně), neboť žalovaná nemá důvěru v to, že bude stěžovatel respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a dobrovolně vycestuje sám z území České republiky zpět do domovského státu, neboť sám uvedl, že finanční prostředky na složení finanční kauce nevlastní, na území České republiky nemá ubytování, což znamená, že by byl nedohledatelný, nebyla ověřena totožnost. V odůvodnění je dále uvedeno, že lhůta 90 dnů byla stanovena s ohledem k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, neboť stěžovatel nedisponuje cestovním dokladem, tedy je nutné zajistit cestovní doklad náhradní, musí dojít k ověření totožnosti na zastupitelském úřadu Iráku, k tomuto účelu byla sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaná uvedla, že na základě této žádosti vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými doklady zastupitelskému úřadu Iráku, posléze je nucena vyčkat reakce dožadovaného státu, plřičemž průměrná doba vydání náhradního dokladu je 60 dní. Dne 19. 11. 2015 se uskutečnil pohovor stěžovatele s konzulem Velvyslanectví Irácké republiky v Praze, po ukončení konzul přislíbil, že materiály k ověření jeho totožnosti pošle do Iráku a požádal

policii o trpělivost. Kroky k ověření totožnosti a získání náhradního cestovního dokladu tak již byly učiněny a je reálný předpoklad, že v prodloužené době zajištění již bude vydán náhradní cestovní doklad a bude naplněn účel rozhodnutí, tedy realizováno správní vyhoštění do domovského státu. Žalovaná dále brala v potaz, že stěžovatel na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, rovněž není dán důvod znemožňující vycestování, což bylo potvrzeno Ministerstvem vnitra podle § 179 zákona o pobytu.

Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že odůvodnění městského soudu je nepřezkoumatelné, neboť městský soud se nedostatečně zabýval posouzením možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b zákona o pobytu cizinců; namítá rovněž nevypořádání všech žalobních námitek.

Otázkou nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (např. rozsudky ze dne 29. 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ. Obdobně judikoval i Ústavní soud, který konstatoval, že *„[s]oudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

Nejvyšší správní soud v intencích výše uvedeného tedy konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (§ 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán striktní dispoziční zásadou. Uvedená dispoziční zásada však není účinná v otázkách, ke kterým je správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu neshledal nepřezkoumatelný; soud se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami; skutečnost, že stěžovatel

nesouhlasí s posouzením jednotlivých námitek, nečiní ještě napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Městský soud dostatečně odůvodnil, jaký skutkový stav vzal za prokázaný a jakými úvahami byl veden při jeho právním hodnocení. Pokud se městský soud nezabýval detailně námitkami stěžovatele, kterými mířil do rozhodnutí o zajištění, nelze mu ničeho vytýkat, neboť toto rozhodnutí nebylo předmětem soudního řízení.

Nejvyšší správní soud si je vědom, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění představuje významný zásah do osobní svobody cizince, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou základní práv a svobod a v neposlední řadě s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jíž je Česká republika vázána [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 12. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb.), http://nalus.usoud.cz]. Z tohoto důvodu je třeba zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (§ 124 a § 124a zákona) chápat jako prostředek *ultima ratio*, k jehož využití přistoupí správní orgán jedině tehdy, nemůže-li žádné mírnější opatření vést ke sledovanému cíli, jímž je realizace správního vyhoštění. V souladu se zásadou proporcionality je žádoucí, aby možnost aplikace zvláštních opatření měla své místo při rozhodování o každém zajištění za účelem vyhoštění, bez ohledu na skutečnost, zda je cizinec zajištěn podle § 124 nebo § 124a zákona o pobytu cizinců. Před zajištěním cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců na území České republiky je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c citovaného zákona, a tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40).

Lze tedy konstatovat, že zákon o pobytu cizinců stanoví s ohledem na zásadu proporcionality a zásadu minimalizace zásahů do osobní svobody přesný postup a pořadí po sobě jdoucích fází, které musí správní orgány při navracení neoprávněně pobývajících cizinců respektovat. Za standardní situace postačuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě cizinec z území vycestuje.

Nelze stěžovateli přisvědčit, že se městský soud nezabýval posouzením, zda bylo nutné zajištění a nepostačovalo uložení zvláštního opatření dle § 123b nebo 123c zákona o pobytu cizinců. Byť tak učinil městský soud poměrně stručně na str. 6 napadeného rozsudku, je zjevné, že postup žalované hodnotil, odkázal na její podrobné zdůvodnění a úvahy, které ji vedly k tomu, že nevyužila jiných mírnějších prostředků; s nimi se městský soud ztotožnil. Poukázal zejména na to, že stěžovatel sám uváděl, že nemá na území České republiky žádné ubytování, stěží by tak mohl sdělit policii adresu, na které by se mohl zdržovat, sám uvedl, že nemá finanční prostředky, aby je mohl složit.

Skutečnost, že stěžovatel nemá na území České republiky ubytování, je tu poprvé, nemá dostatek finančních prostředků na zajištění ubytování a nemá na území České republiky žádné vazby, vylučuje užití zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců (ve znění ze dne 23. 11. 2015), neboť nelze předpokládat, že by mohl splnit povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií. Navíc stěžovatel prohlašuje, že když bude propuštěn, okamžitě opustí území České republiky a vydá se do Německa. Jak

vyplynulo ze spisu, stěžovatel sám uvedl, že má finanční hotovost pouze cca 150 euro. V protokolu o podání vysvětlení uvedl, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky. Skutečnost, že stěžovatel nemá finanční prostředky, vylučuje užití finanční záruky.

Námitka stěžovatele, že byl do Německé republiky pozván kancléřkou Merkelovou, která měla veřejně vyhlásit, že její země přijme a nevyhostí žádného uprchlíka před válkou a tzv. islámským státem, není pro řízení o prodloužení zajištění relevantní důvod. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem městského soudu v tom, že *„[p]okud žalobce namítá, že jeho cílem je Spolková republika Německo, která deklarovala, že přijme žádosti o mezinárodní ochranu všem uprchlíkům, pak tuto skutečnost soud považuje za pouze za spekulativní a vyloženě neprávní. V daném soudním řízení soud přezkoumává soulad vydaného rozhodnutí se zákonem, nikoliv politickou účelnost či hospodárnost případného postupu policie či politická vyjádření představitelů různých států, která nemají oporu v zákoně ani v mezinárodních právních dokumentech, proto nemá ani dostatek pravomoci, aby se k takové neprávní námitce vyjádřil.“*

Tvrdí-li stěžovatel, že by nemohl ani nebude mařit správní vyhoštění, neboť neměl namířeno do České republiky a hned po ukončení zajištění ji opustí do Německé republiky, zdejší soud uvádí, že účelem správního vyhoštění je, aby stěžovatel opustil nejen území České republiky, ale celé území členských států Evropské unie. Právě skutečnost, že stěžovatel chce okamžitě překročit hranici do Německé republiky, je důvodem odůvodněné obavy, že bude správní vyhoštění mařit.

Správní orgány dle Nejvyššího správního soudu dostatečně zjistily skutkový stav, a to bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu, jak je požaduje § 3 správního řádu. Stěžovatel zpochybňoval v žalobě i kasační stížnosti dostatečné zjištění skutkového stavu a nezjištění okolností svědčících v jeho prospěch; činí tak však pouze obecně, nekonkretizoval, v čem by dané pochybení mělo spočívat, ani neuvedl, jaké okolnosti svědčící v jeho prospěch žalovaná opomenula. Vzhledem k obecnosti této stěžovatelovy námitky se zdejší soud jejím posouzení nemohl hlouběji zabývat.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud posoudil věc v souladu se zákonem, jeho rozhodnutí je přezkoumatelné a řádně odůvodněno.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů; žalovaná, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevynaložila, proto ji soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3,
§ 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. května 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu